

Justas Tertelis

SUDIE, IDIOTAI!

(antidetektyvinė pjesė)

2009m.

Veiksmas vyksta uždaroje erdvėje, kurioje veikia

KOMISIJOS NARIAI:

- 1, jis ir filosofijos dėstytojas RASKAUSKAS
- 2, jis ir bendrabučio gyventojas DARELIS, jis ir tinklinio fanas TROJUS
- 3, jis ir bendrabučio sugyventinis KĘSTUTIS, jis ir mergaičių draugas BORISAS,
jis ir APSAUGINIS
- 4, ji ir MERGAITĖ pagal iškvietimą, ji ir VIENUOLĖ
- 5, ji ir GINTARĖ
- 6, jis ir MOKYTOJAS

KOMISIJOS OBJEKTAI:

MARTYNAS

MIGLĖ

Veiksmo laikas atitinka realų laiką.

Komisija sėdi scenoje, kol renkasi žiūrovai. Susirinkus žiūrovams, ateina paskutinis komisijos narys.

1. Labas vakaras, gerbiama komisija. Kaip visada pradėsime posėdį... Tik prieš pradėdami prašyčiau...

Išsitraukia ir išjungia savo mobilų telefoną, tą padaro ir visi sėdintys komisijoje. Kas nors iš komisijos narių žvilgteli į salę, ar ten visi išsijungę.

1. Na ką. Su bylos medžiaga visi esate susipažinę. (*Visi atsiverčia bylas. Skaito*) Primenu tik, kad vienintelis įkaltis kurį turime – kruvina dingusio žmogaus skarelė. Laiko turime nedaug. Tiesa, šiandien komisijos posėdis atviras, nėra čia ko slėpti. Žodžiu, bylos esmė - dingęs žmogus. Prašom.

Įeina Martynas.

MARTYNAS. Sveiki, idiotai. Kaip sekasi?

Tyla.

6. Ar žinai, kur esi?

MARTYNAS. Taip, žinau. Teatre. Tai kaip sekasi?

Tyla.

MARTYNAS. „Kaip jums sekasi?“ – tai toks retorinis klausimas, nereikalaujantis atsakymo. Žinot, filosofai sako: daug svarbiau suformuluoti klausimą, nei surasti į jį atsakymą. Tas, kas nors kiek gaudo filosofijoje, ar iš bendro ... tas žino, kas yra retorinis klausimas. Aš negaudau filosofijoje. Nors norėčiau. Šiaip ar taip, per filosofijos egzaminą prirašiau du puslapius apie tai, kad klausimas „kaip jums sekasi?“ šiandien yra labiau retorinis, nei koks kitoks ir ... ir, kaip jūs jau žinote, mane išgrūdo iš univero. Štai ir viskas. Galiu eiti?

5. Ne, negali. Prašau nusiraminti.

4. Ar žinai, kodėl čia esi?

MARTYNAS. Taip.

1. Supranti, kad dingę žmogus?

MARTYNAS. Taip.

6. Gal tu žinai, kur?

MARTYNAS. Nea.

3. Viską tu žinai. Ir tu viską papasakosi. Ir neskiesk čia, neapsimėtinėk kvailesniu.

MARTYNAS. Atsiprašau, bet man sakė, kad čia svarbiausia atsakinėti į jūsų klausimus. Aš ir atsakinėju.

1 (*3 komisijos nariui*). Prašau nusiraminti. Laikykimės tvarkos.

MARTYNAS. Sakė, kad kiekviena smulkmena yra svarbi.

5. Taip. Kiekviena smulkmena svarbi.

3. Tai tu paaiškink, kuo čia dėta filosofija?

MARTYNAS. Filosofija visada dėta. Šiaip, nuo filosofijos viskas ir prasidėjo...

3. Kas prasidėjo?

MARTYNAS. Kai aš lačiau filosofijos egzaminą, jai suėjo lygiai 18 metų.

4. Buvo jos gimtadienis?

MARTYNAS. Taip. O ką, pas jus neparašyta?

Komisijos nariai varto bylas, užsirašinėja.

MARTYNAS. Filosofija buvo vienintelis dalykas, kurio aš neišlačiau. Aš nuo pat pradžių žinojau, kad nieko iš to nebus, bet mano tėtis viską sutvarkė, kad įstočiau į univerą. Vien dėl jo važiauvau mokytis. Pažadėjau, kad pabandysiu, ir pabandžiau... Na, neišėjo.

5. Sakykit. Jūs pykstat ant savo tėvų?

MARTYNAS. Aš? Nepykstu. Prie ko čia? Šiaip, mano tėvai - geri žmonės ir aš nenorėčiau čia apie juos pasakoti.

2 (*vartydamas bylą*). Tavo tėvas dirba...

MARTYNAS. Sakiau gi, kad nenoriu čia apie juos šnekėti, nes jie tikrai čia niekuo dėti.

3. Nelabai turi iš ko rinktis.

MARTYNAS. Man rodos, čia jūs nelabai turite iš ko rinktis.

1. Kaip jie reagavo, kai sužinojo, kad tave išmetė?

MARTYNAS. Nesvarbu, kaip jie reagavo. Sakiau gi, kad nenoriu čia apie juos šnekėti, nes jie tikrai čia niekuo dėti. Užtenka vien to, kad jie jau žino, kur aš esu.

5. Gerai. Jei nenori kalbėti apie tėvus, tai apie ką nori kalbėti?

MARTYNAS. Nežinau. Čia jūs apie kažką norėjot pakalbėti. Tai klauskit.

Tyla

2. Tu pasakei „nuo filosofijos viskas ir prasidėjo“, kas prasidėjo?

MARTYNAS. Mane galutinai išgrūdo iš universiteto.

4. Kada?

MARTYNAS. Prieš Kalėdas. Žinojau, kad išgrūs, daug anksčiau, bet kad tikrai išgrūdo sužinojau keturios dienos iki kalėdų.

6. Išgrūdo... Suprask, pašalino?

MARTYNAS. Mhm.

5. Tas faktas tave išmušė iš vėžių?

MARTYNAS. Išgrūdi... atsiprašau, pašalinimas iš universiteto man tikrai neatrodo, kaip pasaulio pabaiga, nors daugeliui gal ir atrodytų.

4. Tai ką darei tada? Nuvažiavai pas ją?

MARTYNAS. Skambinau, bet ji neatsiliepė.

4. Tai nenuvažiavai pas ją?

MARTYNAS. Važinėjau troleibusu. Pirmyn - atgal. Galvojau. Žinot, važiuoji troleibusu ir galvoji: „Lipti ar nelipti“? O kol sugalvoji, troleibusas ima ir nuvažiuoja.

3. Klausyk tu...

MARTYNAS. Svarbi detalė. Mūsiškiai tą vakarą lošė finale. Kažkokia nesąmonė. Jei žmonės domisi sportu, tai dažniausiai domisi krepšiniu, man asmeniškai labiau patinka futbolas, bet tinklinis?! O šiuo klausimu mūsų univeras unikalus. Nuo neatmenamų laikų nėra buvę tokio sezono, kad mūsų universiteto tinklinio komanda nebūtų užėmus pirmos vietos. Ir šį neįtikėtiną faktą sužino kiekvienas vos tik čia įstojęs. Nuo rugsėjo visur kabo plakatai, kviečiantys į treniruotes, ir tai yra tiesiog garbės reikalas, kad ir šį sezoną mes nugalėtume. Visose kitose šakose mus sudrabsto į miltus, bet užtat tinkliny - niekada. Kai vieną kartą mus padarys per tinklinį, reiškia mūsų sportininkus darys per visur.

3. Prie ko čia tas tinklinis?

MARTYNAS. O prie ko čia tie tėvai?

Tyla

2. Tu sakei „svarbi detalė – finalas“. Jis vyko tą pačią dieną kai tavo draugė šventė gimtadienį?

MARTYNAS. Finalas vyko tą pačią dieną, kai mane išgrūdo iš universiteto.

4. Tai tu nuvažiavai į varžybas, nes ten turėjai susitikti su ja?

MARTYNAS. Aiškinu: aš jai tik skambinau, aš nevažiavau į varžybas. Nenorėjau matyti visų tų mano „mylimų“ grupiokų snukių.

5. Jautiesi pranašesnis, išskirtinis universiteto aplinkoje?

MARTYNAS. Ne. Kodėl? Tik tą vakarą prisiminiu, kad mane buvo pakvieta užėiti į svečius filosofijos dėstytojas Raskauskas.

5. Aha. Vadinasi, tave pašalino iš universiteto ir tu nuėjai pas dėstytoją į namus.

MARTYNAS. Ne, aš nuėjau pas dėstytoją į namus ir tada mane pašalino iš universiteto.

Keičiasi apšvietimas. Komisija paskęsta prieblandoje.

RASKAUSKAS. Užėik, Mariau.

MARTYNAS (*komisijai*). Šiaip, tai mano vardas Martynas. (*Raskauskui*) Laba diena, dėstytojau, prašėte, kad pas jus užėičiau.

RASKAUSKAS. Prašiau. Nori arbatos, ar sulčių?

MARTYNAS. Ne, dėstytojau, aš nelabai turiu laiko, bet buvau pažadėjęs, kad ateisiu. Tai ir užbėgau.

RASKAUSKAS. Ar jauti, apie ką noriu su tavimi pakalbėti?

MARTYNAS (*komisijai*). Puikiai jaučiau, apie ką tas senas ožys norėjo su manim pakalbėti, bet tikrai nenorėjau leisti į durnas diskusijas apie mano rašto darbą. (*Raskauskui*) Jeigu atvirai, tai nežinau, dėstytojau. O jūs neinate pažiūrėti, kaip mūsiškiai tinklinį lošia. Šiandien juk finalas.

RASKAUSKAS. Aš jau dvidešimt penkerius metus dirbu universitete... Tu man paaiškink, kodėl studentas, lankęs visas mano paskaitas, parašė tokią nesąmonę per egzaminą?

MARTYNAS (*komisijai*). Ir ką aš turėjau jam atsakyti?

RASKAUSKAS. Tu juk visada klausydavai mano paskaitų. Aš puikiai skiriu studentą, kuris klauso ir viską dedasi į galvą, nuo to, kuris klauso ir tikisi, kad per egzaminą kaip nors išeis nusirašyti. Po velnių, tu juk viską supranti! Tu juk turi galvą ant pečių!

MARTYNAS (*komisijai*). Vargšas idealistas, kad jis žinotų, kaip šiandien žmonės laiko egzaminus. Du trečdaliai jo egzaminą ėjo laikyti su racijomis. Labai paprasta: ausyje turi specialią ausinę, kurios taip lengvai nepamatysi. O kitame gale sėdi tavo „kolega“ ir barake, bevalgydamas tavo mamos iškeptus kotletus, diktuoja tau viską telefonu. O vargšas dėstytojas, išleidęs kelis vadovėlius, tikisi, kad štai jaunimas mokosi filosofijos. Ir taip visur. Visi taip laiko egzaminus. Visi taip „mokosi“. Visas univeras yra šūdų duobė. Ir svarbiausia, kad niekas nieko neslepia. Univere skelbimų lentoje, kurią skaito ir dėstytojai, galima labai lengvai rasti skelbimų, siūlančių išsinuomoti racijas, nusipirkti vieno ar kito dėstomo dalyko šperas, nusipirkti kursinį darbą, diplominį darbą, žodžiu, ko tik reikia. Ir viskas oficialiai, net kontaktiniai telefonai yra. Tik kainos, neva, sutartinės. (*Raskauskui*) Na, aš pagalvojau...

RASKAUSKAS. Ką tu pagalvojai? Tu pagalvojai, kad lankiau visas paskaitas ir dėstytojas bus gailėstingas?

MARTYNAS. Aš pagalvojau, kad jūs ir taip viską žinote apie Sokratą ir man rašyti jums apie jį būtų kvaila.

RASKAUSKAS. Kvaila?

MARTYNAS. Na, ir jūs, ir aš puikiai žinome, kas buvo Sokratas, ką jis parašė, apie ką filosofavo. O aš vietoj to norėjau jums parašyti apie savo pastebėjimus. Tiesiog, man tada labai knietėjo ir, atvirai pasakysiu, netgi rūpėjo jūsų nuomonė.

RASKAUSKAS. Nuomonė... O kaip suprast tą post scriptum?

MARTYNAS (*komisijai*). Ir jis garsiai pradėjo skaityti mano P.S. Nors kambaryje nieko nebuvo, tik jis ir aš, ir mes abu puikiai žinojome, kas ten parašyta.

RASKAUSKAS (*skaito*). „Gerbiamas Dėstytojau, žinau, kad visiškai neatsakiau į jūsų pateiktą man klausimą, tačiau tikiuosi, kad šios mano mintys pasirodys jums įdomesnės, negu sausas, teorinis atsakymas į klausimą apie Sokrato svarbą filosofijos raidai. Jeigu jūsų neįtikinau, tai galite man parašyti neigiamą pažymį, ir aš visai nesupyksiu. Tiesiog man teks perlaikyti Jūsų egzaminą.“ Ir kaip aš turėjau pasielgti, vaikeli? Pasakyk, kaip aš turėjau pasielgti?

MARTYNAS. Na, jūs galėjot mane sukirsti?

RASKAUSKAS. O kam? Kad dar kartą pavaidintumėm stropų studentą ir dėstytoją? Nori? Abu žinom, kaip tai vyksta. Sėdi studentas prieš mane ir mažliai susiraukęs klauso ausinuko, vieną kitą mažų klausimą pagimdo ir galvoja rankeles tarp kelių trindamas: „Oi, išdursiu tą seną ožį Raskauską, o po egzo dar gumą kramtomą ant jo kėdės priklijuosiu, kad vaikščiotų, kaip į kelnes pridėjęs, tai bus juokinga hu-hu-hu...“ O aš žiūriu į jį ir galvoju: „Galvyte tu galvyte... smegenėlės špižinės... debilėli mažslusis... Negi nesupranti, kad pažymėlių „gerai“ aš tau iš pasigailėjimo rašau, kad nėra ir nebus iš tavęs ne tai, kad filosofo, bet ir agurkų raugintojo, ir to nebus. Nori pakartot? Gerai. Tik žodžiu. Kas buvo Sokratas?

MARTYNAS. Sokratas... mhm. Sokratas buvo graikas. Na, jis buvo graikas ir parašė... Bet, dėstytojau, man svarbu, ką jūs manote apie tai, ką aš parašiau. Jūs juk sakėte, kad jums įdomu.

RASKAUSKAS. Šūdas, vaikeli, yra tai, ką tu parašei, nes tu ten nieko neparašei. Jei tu būtum tikrai klausęs mano paskaitų, tai būtum įsikalęs į galvą, kad Sokratas, vaikeli, nieko nėra parašęs. Nei vieno sakinio. O tavo skiedalai yra penktos klasės rašinėlis. Tada dar galvojau, kad tu nuoširdžiai rašai tai, ką galvoji. Man buvo tik vienas įtarimas: tu man niekada neuždavei nei vieno klausimo. Iškart būčiau tave perkandęs, iškart būčiau tave demaskavęs. Tu juk man neuždavei nei vieno klausimo. Abejoju ar tu išvis buvai knyga atsivertęs?

MARTYNAS. Bet, manaš...

RASKAUSKAS. Ir nebesiesk man apie Sokratą, balandėli. Ne ant tokio pataikei.

MARTYNAS. Kad aš ir..

Raskauskas žiūrėdamas tiesiai jam į akis, kiaurai veriančiu žvilgsniu, prabyla nekeldamas balso.

RASKAUSKAS. O tau neįdomu? Klausiu, tau neįdomu?

MARTYNAS. Kas?

RASKAUSKAS. Kodėl aš tavęs nesukirtau?

MARTYNAS. Įdomu.

RASKAUSKAS. Nes tavim tikiu, vaikel! Tu ne toks, kaip kiti. Iš to, kaip tu klausydavai paskaitų, kaip tu reaguodavai, aš mačiau! *(pauzė)* Noriu tau kai ką pasiūlyti. Klausai?

MARTYNAS. Taip. Klausau.

RASKAUSKAS. Mūsų katedroj trūksta veiklių žmonių. Pradžioj surasčiau kokią asistento vietą, vėliau galėtumėm kokį mokslinį laipsnį... Dabar sunkūs laikai... Fondų pinigų reikia įsisavint... Supratai mane?

MARTYNAS. Supratau.

RASKAUSKAS. Ir gerai. Dar turi kokių problemų?

Raskauskas ima telefoną.

MARTYNAS. Turiu. Neišlaikiau nei vieno egzamino, grafiti išpailšiau centrinių rūmų antrąjį aukštą ir išstatuiravau taikos balandį rektoriui ant šiknos.

RASKAUSKAS. Juokauji.

MARTYNAS. Kaip čia pasakius... Jums gal atrodys juokinga, bet aš negaliu pakęsti...šūdmalių.

RASKAUSKAS. Kaip pasakei?

MARTYNAS. Sakau, pagrindinė priežastis kodėl mane meta iš universiteto ... O be to, visas universitetas pilnas apsimetėlių. Visi apsimetinėja, kad čia kažkas kažkam dar rūpi, o iš tikrųjų, tai apsimetėlis ant apsimetėlio, visi tik ir galvoja kaip čia...

Raskauskas smogia Martynui į paširdžius. Martynas susiriečia.

RASKAUSKAS. Čia tau už apsimetėlių.

MARTYNAS (*švokščia*). Ne. Jūs – ne apsimetėlis. Jūsų paskaitos man iš tikrųjų įdomios. Jūsų paskaitos vienintelės man įdomios, labai jau praktinės...

RASKAUSKAS. Pirštus grauši, vaikeli. Bet bus vėlu. Oi, grauši pirštus ir maldausi dar vieno šanso, bet bus vėlu. Oi, maldausi... Gyvenimas yra lošimas, ir lošti reikia pagal tam tikras taisykles...

MARTYNAS. Taip, dėstytojau, suprantu...

Martynas spiria Raskauskui į tarpkojį. Raskauskas susiriečia.

MARTYNAS. Na, bet aš jau eisiu, turiu dar būtinai suspėti į tinklinio varžybas, juk šiandien finalas. Tikrai.

RASKAUSKAS (*švokščia*). Sušiktas pizdukas.

MARTYNAS. Jūs dėl manęs nesisielokite taip. Man viskas bus gerai.

Keičiasi apšvietimas. Vėl komisija.

MARTYNAS. Dėjau aš ant to universiteto, bet šiaip tai dėstytojas yra visiškai teisingas, dėl daugelio dalykų...

5. Dėl kokių dalykų?

MARTYNAS. Labiausiai dėl to, kad tokio melagio kaip aš visame univere nerastum.

2. Pavyzdžiui?

MARTYNAS. Pavyzdžiui, jeigu einu į parduotuvę ir kas nors paklausia, kur einu, man nieko nereikia suskiesti, kad nemokamai gavau bilietus ir su Rūta Pakarskyte einu į Kirkorovo koncertą. Nors nekenčiu tokių klaidų kaip Kirkorovas, o Rūtos Pakarskytės gyvenime nesu matęs ir net neįsivaizduoju, ar tokia išvis egzistuoja. Gal taip negalima, tačiau daug smagiau. O be to, juk nuo tokio melo niekas nenukenčia.

1. Tai dabar irgi meluojai?

MARTYNAS. Jei reikia, aš tikrai nebijau sakyti tiesą į akis. Pavyzdžiui, Miglei ar Remiui.

2. Miglei ir Remiui? Kas tas Remis?

MARTYNAS. Remis... Remis mano brolis. Jis dar labai mažas, bet atrodo, kad supranta viską geriau už mane, nes jis - labai protingas. Vienas mėgstamiausių mūsų užsiėmimų – važinėti troleibusais. Man visą laiką patinka jo klausytis, nes jis prigalvoja nerealiausių istorijų.

1. Nėra jokio brolio.

MARTYNAS. Niekas nesukuria geresnės istorijos, kaip Remis. Mes važiuojam, o jis pasakoja išgalvotas istorijas apie tuos, kurie važiuoja kartu su mumis, arba apie tai, kas matosi pro langą. Pavyzdžiui, pamatęs mandarino žievelę ant grindų, jis gali sukurti nerealiausią istoriją, kaip ji čia atsirado. Jam visada patikdavo važiuoti trūlikais, kurie važiuoja palei upę. Remis prilipdavo prie lango ir laukdavo, kad pamatytų plaukiantį laivą.

1 (*kandžiai*). Ir praplaukdavo?

MARTYNAS. Remis prieš du metus susirgo ir mirė nuo leukemijos. Ir tą dieną, kai jis mirė... Aš išdaužiau visus savo kambario langus. Žinau, kad kvaila, bet tada taip..... Be to, jūs irgi nepažįstat Remio. Jis...

Išsitraukia mobilų telefoną

5. Tai brolio mirtis jus labai sukrėtė?

MARTYNAS. Galiu paskambinti?

5. Ar nešiojatės brolio nuotrauką ar kitų jo daiktų?

MARTYNAS. Ne. Aš ir taip jį gerai prisimenu. Galiu paskambinti?

5. Ar kartais jums atrodo, kad brolis vis dar gyvas?

MARTYNAS. Ką?

5. Ar dažnai šnekatės su savo mirusiu broliu?

Martynas neatsako.

5. Ar vis dar laukiate savo brolio?

MARTYNAS (*nervingai*). Kiekvieną trečiadienį, pusė septynių ryto, nuogas parke laikiu savo mirusiu brolio! (*ramiai*) Galiu paskambint?

5. Ar kaltinate save dėl brolio mirties?

Martynas bando skambinti telefonu.

3. Kam skambinsi?

5. Miglei.

2 komisijos narys pakelia galvą nuo popierių

4 (*2 komisijos nariui*). Jis skambina Miglei.

Martynas pasižiūri į 5 komisijos narį. Paslepia telefoną.

1. Mes jai jau skambinom.

3. Jos telefonas išjungtas.

Komisija nebyliai stebi Martyną. Jis sutrikęs.

6. Gal tęskim toliau?

2. Išėjęs iš dėstytojo namų, tu susitikai su ja?

MARTYNAS. Ne. Dar važiavau troleibusu, po to išlipau pačiame centre. Žiema, visur lemputės. Per aikštę keliauja būrelis turistų. Aš kažkaip galvojau, kad prieš Kalėdas niekas niekur nekeliauja. Bet pasirodo, klydau. Lenkai keliauja. Siurrealistinis vaizdelis! Būrelis lenkų, besiblaškančių po pagrindinę aikštę, matyt, ieškojo savo autobuso „do Warszawy“. Ne, jūs galvojat, kad aš nemėgstu lenkų. Aišku, kad mėgstu. Prisimenu, mokykloj buvo kažkokios specialios pamokos, kur visi mokėmės tolerancijos. Ir nuo to laiko aš esu tolerantiškas. Aš esu labai tolerantiškas. Aš visus toleruoju. (*Šneka taip, lyg norėtų visus išbučiuoti*) Norėčiau visus čia ištoleruoti. Ir jus toleruoju, ir

jus...Bet kuo labiau aš toleruoju kitus, tuo mažiau kiti toleruoja mane. *(kreipiasi į 1 komisijos nari)* Jūs gėjus? Žinot, man visai nusispjaut, su kuo jūs gulat į lovą. Man patinka moterys, jums patinka vyrai. Skirtumas tarp manęs ir jūsų yra tas, kad jūs visiems tą demonstruojat, o tai jau ima visus nervinti. Jeigu jūs sakote, kad jūs gėjus, tada aš sakau: žinot, aš rasistas. *(ironiškai)* Natūralus! Žinot, nuo vaikystės toks buvau, sako, gamtoj pasitaiko. Natūralus rasizmas, natūralus noras, kad visi būtų tokie, kaip aš. Mylėkite mane tokį, koks aš esu. Aš rasistas, mūsų tiek nedaug, mus visi engia. Kodėl taip yra? Toleruokite mus. *(Tam pačiam komisijos nariui „gėjui“)* Jeigu jūs man nesakysite, kad jūs gėjus, aš jums nesakysiu, kad aš rasistas. Susitarėm?

1. Pasakok, pasakok mes tik išvadas parašysim. *(Eina prie komisijos narių, dalina jiems išvadų blankus)* Apie ką tu čia šnekėjai, apie lenkus ?

Komisija rašo išvadas

MARTYNAS. Ką lenkai? Ką lenkai? Jie nekalti, kad jie lenkai, ar kad jie rusai, kaip ir aš nekaltas, kad esu ne iš sostinės. Jeigu jau jie blaškosi po Katedros aikštę – lai blaškosi, bet jei paklausė, kur čia kunigaikščio paminklas, prie kurio turėtų stovėti autobusas, tai tegu nesitiki, kad aš jiems teisingai nurodysiu kryptį. Ir nenurodžiau. Juos pasiunčiau... į kitą pusę, o pats nuėjau prie to paminklo. Po to prie kito. Stovėjau, žiūrėjau į tą kunigaikščio paminklą ir pasidarė kažkaip žiauriai liūdna.... Na gerai. Išėjęs iš dėstytojo namų aš nenuvažiavau pas ją.

Komisija nustoja rašyti. Pakelia akis į Martyną.

MARTYNAS. Tada nusprendžiau važiuoti į bendrabutį susikrauti daiktų ir ... ir tikėjausi, kad bendrabuty nieko nebus, bet...

Keičiasi apšvietimas. Komisija paskęsta prieblandoje. Bendrabučio kambarys. Martynas grįžta į savo kambarį, ten sėdi Darelis. Sėdi nuleidęs galvą, lyg apdujęs žiūri į grindis. Visą sceną jis nepakelia akių nuo žemės, kalba lėtai.

MARTYNAS. Labas, ko ne tinkliny?

DARELIS. O pats? Man biški negera.

MARTYNAS. Tau visada negera, Dariuk.

DARELIS (*lyg sau*). Eik tu nachui.

MARTYNAS. Ką veiki?

DARELIS. Nežinau, blet.

MARTYNAS. Mane išmetė iš univero.

DARELIS. Eik tu nachui.

MARTYNAS. Šiandien pasakė, kad kraučiausi daiktus....

DARELIS. Eik tu nachui.

MARTYNAS. Jo... Svarbiausia, kad tėvui tai nepaskambinsiu, nepasakysiu: „Tėti, tavo sūnelį Martyną, šiandien pašalino iš universiteto, nes jis praktiškai visą semestrą nelankė paskaitų, neišlaikė nei vieno tarpinio egzamino, o per pagrindinę sesiją iš septynių dalykų susimovė šešiuose”....

DARELIS. Eik tu nachui.

MARTYNAS. ...ir nepaklausiu: „Mylimas tėveli, ar jūs neprieštaraujate, kad jūsų šeimos pažiba, kuri jus įnirtingai grūdote į šitą univerą, šiandien visas apsišikęs, apsitriedęs grįžtų namo ir kartu su jumis sėstų prie šeimyninio stalo valgyti vakarienės?”

DARELIS. Nu nachui.

MARTYNAS. Šikna, ar ne?

DARELIS. Eik tu nachui, kaip taško. Nu, blet, kaip apsipūčiau.

Tyla.

MARTYNAS. Kur Kieša?

DARELIS. Nežinau, blet... išėjo su Dovke.

MARTYNAS. Su Dovile?

DARELIS. Nu ta lenta ... iš šešto aukšto.

MARTYNAS. Kur išėjo?!

DARELIS. Nu kur dar Kieša eina su mergom?

MARTYNAS. Eik tu nachui!

Keičiasi apšvietimas. Vėl komisija.

4. Kas ta Dovilė?

MARTYNAS. Ne jūsų reikalas.

3. Kaip tai ne mūsų?

MARTYNAS. Pasakiau, kad ne jūsų. Ji nesusijusi.

4. Ji pažįsta Miglę?

MARTYNAS. Ne.

4. Ar Miglė žino, kad tu simpatizuoji Dovilei.

MARTYNAS. Ne.

5. Vadinasi simpatizuoji?

4. Kokie jūsų santykiai su Dovile?

MARTYNAS. Kokie santykiai. Nėra jokių santykių, mes tik kažkokiam vakarėli gėrėm alų. Žaidėm šachmatais.

1. Dažnai vartoji alkoholį?

MARTYNAS. Labai dažnai. Be 0,7l nesikeliu iš lovos, prieš pusryčius - truputis alaus, pietums, aišku, šampanas....

1. O kaip su narkotikais?

MARTYNAS. Taigi parašiau, kad nevartoju.

1. Esi bandęs?

MARTYNAS. O jūs nebandėt? Parašiau, kad nevartoju. Tik nedarykit iš manęs čia supisto, silpnapročio narkomano.

6. Nieks ir nedaro.

2. Kas tas Kieša?

MARTYNAS. Kėstas. Kėstutis.

6. O jis tavo ... draugas?

MARTYNAS. Ne, sugyventinis. Kambariokas, vadinkit, kaip norit. (*Ironiškai*) Gerai, aiškinu. Univero valdžia mane paskyrė gyventi su vyru. Vyru, kuris man yra visiškai svetimas. Aišku, kai gyvenim kartu, žinot, prisipratini. Aš mieliau gyvenčiau su kokia nors mergina, bet, matyt, tokia jau valdžios politika, kad vyras turi gyvent su vyru, o mergina su mergina. Ir ką mes čia turime?...

4. Tai jis jūsų partneris?

MARTYNAS. Patinas. Valdžia mane paskyrė gyventi su patinu. Žinot, aš ir gyvenu. Klausausi jo istorijų. Norit papasakosiu? Vieną kartą Kieša pisisi su eiline merga ir ta merga, nepatikėsit, ji...

3. Arba atsakinėsi į klausimus, arba čiuoši, pats žinai kur.

MARTYNAS Aš ir atsakinėju. Gerai. Tą vakarą Keša grįžo puse vienuolikos.

Martynas linkteli. Gęsta šviesa. Komisija „dingsta“. Į kambarį įeina Kęstutis. Velkasi striukę.

MARTYNAS. Pisaisi?

KĘSTUTIS. Tu girdėjai, kad šiandien pralošėm. Sutikau dabar Pofkę, visas išėjęs, sakė, kad gavom dviem taškais. Žliumbia ant laiptų atsisėdęs. Įsivaizduoji, kas rytoj univere dėsis?

MARTYNAS. Pisaisi?

KĘSTUTIS. Kas čia per svilėsių kvapas? Galėtum bent kambarį pravedint.

MARTYNAS. Pisaisi?

KĘSTUTIS. Kas?

MARTYNAS. Klausiu, kaip Dovilė? Ta prasme, lovoj.

KĘSTUTIS. Pralošėm tinklinį, gaudai?

Kęstutis besišypsodamas žiūri į Martyną. Tyli.

KĘSTUTIS. Nori žinot? Tikrai nori žinot?

MARTYNAS. Tipo noriu.

KĘSTUTIS. Eik miegot. (sau) Blet, kur mano tapkės?

Ieško šlepečių.

MARTYNAS. Sudeginau.

KĘSTUTIS. Ką?

MARTYNAS. Sudeginau. Tavo tapkes.

KĘSTUTIS. Tu durnas?

MARTYNAS. Čia aš durnas? O tapkių neprireikė, kai Dovkę čiešinai?

KĘSTUTIS (ramiai). Neprireikė.

Martynas bando trenkti jam. Kęstutis lengvai išsisuka ir užlaužia Martynui ranką.

MARTYNAS. Paleisk, gaidy! Supistas krušlys, nabagas, dvasios impotentas!!

KĘSTUTIS. E, tu rimtai, durnas? Blet, raminkis.

MARTYNAS. Ką? Ką ...? Ką, nepavyko? Blet, jaučiu, kad tikrai nepavyko. Nestovėjo? Nedavė? Juk kai gauni, namo negrižti? Nepavyko, viščiuk! Sveikas sugrižęs namo!

KĘSTUTIS. Tu raminkis. Dar žodis – užmušiu. Supratai, raminkis, dar žodis – užmušiu, pasakiau aš tau.

MARTYNAS. Ką, raminkis? Tu pradžioj savo mažylį nuramink, negali nesipisęs? Eik į apačią, ten budinti sėdi, ta su akiniais, prisimeni, ta lenkė, nebloga, blet. Galėtum ją pakrušt, ne?

Kęstutis stipriai trenkia Martynui į veidą. Martynas krenta ant grindų. Bando keltis. Kęstutis trenkia dar. Martynas lieka gulėti ant grindų.

KĘSTUTIS. Ne, tu rimtai durnas. Aš tau sakiau ramintis. Kurva, negali patylėt? Blet, gaidys. Eik apsiprausk. Visą kilimą iškraujuosi.

Keičiasi apšvietimas. Vėl komisija.

4. Suprantu, kad Dovilė vis dėl to jums šį tą reiškia?

MARTYNAS. Ne, prie ko čia ta Dovilė. Tiesiog negaliu pakęsti, kaip tas pislys lenda prie normalių mergų.

5. Kai jis jums trenkė, pasijutote geriau?

MARTYNAS. Ne, pasijutau geriau, kai deginau jo tapkes.

2. Bet jis išėjo su tapkėm.

MARTYNAS. Jis išėjo su mano tapkėm.

2. Jūs tikrai sudeginot abi kambarioko šlepetes.

MARTYNAS. Šlepetes – tapkes - šlepetes. Koks skirtumas? Vieną tapkę sudeginau. O kitą šlepetę išmečiau pro langą, o kambariokas - pislys Kęstutis išėjo su mano šliurėm.

5. O tu dažnai jauti tokią konkurenciją su bendraamžiais? Jautiesi silpnėsnis? Nepilnavertis?

MARTYNAS. Aš jaučiu nepilnavertę konkurenciją su savo bendraamžiais, nes man atrodo, kad aš esu faktas, nagrinėjantis sukonkretintų abstrakcijos spektrų industrines komutacijos opiniją.

3. Klausyk, tu!..

MARTYNAS. Klausyk, aš.

3. Baik čia išsikalinėt.

MARTYNAS. Gerai. Viskas. Baigiau. Neišsikalinėju.

3. Atsakyk į klausimą apie savo bendraamžius.

MARTYNAS. Ššš. Mano bendraamžiai – šššš! Tyliau... ššš... (*rodo į Dareli*) Miega.

Keičiasi apšvietimas. Martynas prieina prie miegančio Darelio.

MARTYNAS. Dareli?... Dareli? Dariau ... miegi?

DARELIS(*pro miegus*). Mhm?

MARTYNAS. Klausiu: miegi?

DARELIS(*pro miegus*). Kas yra?

MARTYNAS. Turi dantų pastos? Žinai, man reikia dantis išsivalyti.

DARELIS. Neturiu....mažai liko...

MARTYNAS. Dareli, o kiek tu laiko valaisi dantis?

DARELIS. Atstok.

MARTYNAS. Aš tai, žinok, valausi iki kraujo. Dareli, nepatikėsi, mūsiškiai prakišo.

DARELIS (*pašokdamas*). Eik tu nachui.

Darelis, visiškai prablaivėjęs, sprunka iš kambario. Užgęsta šviesos. Tamsoje pasigirsta Martyno juokas. Garsėja. Martynas per sukastus dantis rėkia.

MARTYNAS. Saldžių sapnų, idiotai!

Užsidegus šviesoms, vėl matome komisiją.

3. Na, ir ką?

MARTYNAS. Na, ir nieko.

4. Kaip pats galvojate, ar esate jautrus?

MARTYNAS. Esu abejingas viskam. Galiu savo skarele vienodai sėkmingai valytis ir kraują, ir snarglius, ir užpakalį.

3. Kodėl skarele?

MARTYNAS. Koks jūsų reikalas? Ko jūs išvis čia sėdit? Važiuokit namo.

6. Nusiramink, žinai, kad čia niekas tau nelinki nieko blogo. Tu padėk mums, o mes padėsime tau.

MARTYNAS. Man? Man nereikia jūsų pagalbos. Man nereikia jokios pagalbos. Aš pats galiu susitvarkyti. Aš pats galiu išsispręsti savo problemas. Man viskas normaliai. Ir pagaliau, kokios čia problemos, man viskas gerai. Čia jūs matot kažkokias problemas. Jei jūs turite problemų, tai patys ir spęskit...

3. Paklausk tu, kuriam viskas normaliai... Jei jau tau viskas taip normaliai, tai paaiškink, kodėl išeidamas iš bendrabučio... (*skaitydamas bylą*)... išdaužei ketvirtame aukšte tris, o antrame aukšte - du langus. Kodėl normalus žmogus, išeidamas šaukia taip, kad prižadina pusę bendrabučio, ir pasak, Boženos Warliakovskos (bendrabučio budėtoja) cituoju: „Jaunuolis su peiliu rankose grėsmingai artinosi link manęs, skėščiojo rankomis ir bandė kažką aiškinti apie gyvenimo mylias“?

MARTYNAS (*aiškindamas*). Aš jai sakiau, kad „aš ją myliu“. Išeidamas norėjau apsikabinti, atsisveikinti. Kas čia blogo? O langą aš tik vieną išdaužiau. Kitus, matyt, tinklinio sirgaliai išspardė.

Tyla.

5. Jeigu tu bandei jai paaiškinti, kad tu, neva ją myli, tai kam tau buvo reikalingas peilis?

MARTYNAS. Koks peilis?

3. Skaitau dar kartą: „Jaunuolis su peiliu rankose...“ Iš kur tas peilis?

MARTYNAS. Koks peilis? Iš kur čia peilis?

3. Tai čia tu man paaiškink!

MARTYNAS. Neturėjau aš jokio peilio. Ji čia viską sufantazavo.

5. Tai jums atrodo, kad jūs neturėjote peilio?

MARTYNAS (*5 komisijos nariui*). O kaip jums atrodo, aš turėjau peilį, ar ne?

Tyla

4. Iš jūsų pasakojimo suprantu, kad kritinėse situacijose jums kyla noras daužyti langus? Ar dūžtančio stiklo garsas jus ramina?

MARTYNAS. Taip. Labai ramina.

4. Kas dar jums sukelia panašių emocijų?

MARTYNAS. Nežinau, ar tai tinka, bet panašus jausmas buvo, kai smačiau savo barsuką.

Martynas tyli, šypsosi.

MARTYNAS. Galiu paskambinti?

Jis skambina telefonu. Niekas neatsiliepia.

4. Ar esate turėjęs intymių santykių su Migele.

MARTYNAS. Kodėl, kai drauguji su mergina, visiems labai rūpi ar aš ją dulkinu ar ne.

4. Tai gal tu turi problemų?

3. Gal tu negali?

MARTYNAS. Kai noriu, galiu.

4. Ar tikrai?

MARTYNAS. Gerai. Nuvažiavau į miestą, užsisakiau alaus.

Keičiasi apšvietimas. Komisija paskęsta prieblandoje, veiksmas persikelia į tvankų kabaką.

MARTYNAS. Po to dar vieną alaus. Po to, atsirado toks...

TROJUS. Mano vardas Trojus!!!!

MARTYNAS. Kaip sakei?!

TROJUS. Trojus, sakau!

MARTYNAS. Geras, o aš Nojus.

TROJUS (*prašo cigaretės*). Gal turi dar vieną?

MARTYNAS. Jo.

Vaikinai užsirūko.

MARTYNAS. Ką švenčiat?

TROJUS. Laimėjom varžybas.

MARTYNAS. Ką lošėt?

TROJUS. Tinklinį.

Martynas vos nepaspringsta.

MARTYNAS. Geras! Girdėjau šiandien finalas buvo.

TROJUS. Jo, šiandien mūsiškiai padarė juos. Įsivaizduoji? Pirmą kartą...

MARTYNAS. Nerealiai...

TROJUS. Dviem taškais... Ė, klausyk, tu gal nori prisijungti?

MARTYNAS (*komisijai*). Ir aš prisijungiau. Iš pradžių mes buvom trise, vėliau prisijungė dar keturi. Mes šventėm pergalę, o aš švenčiau labiausiai, nes buvo ką švęsti. Be skaičiaus. Kabakas užsidarė. Tada mes užėjom į kažkokį barą. Tada kažkas kažkur paskambino, kažkas kažkur pakvietė. Mes sėdom į kažkokį taksi ir atsidūrėme kažkokiam name, pas kažkokį alpinistą. Tame name buvo visko, ko tik nori: pirtis, baseinas, jau nešneku apie gėrimus. Galėjai išsirinkti, ko tik širdis geidžia: viskio, brendžio, tekilos, degtinės, kolos, mergų.

Pasirodo Borisas.

BORISAS. Klausyk, gal mergaitės nori?

MARTYNAS. Kaip tai?

BORISAS. Na, yra kambarys, yra mergaičių.

MARTYNAS. Na aš ...

BORISAS. Ramiai, čia visos mergaitės apmokėtos. Bet jei nori į antrą aukštą, tai reiks papildomai pamokėt...

MARTYNAS. O kiek?

BORISAS. Kiek turi?

MARTYNAS. Turiu du šimtus.

BORISAS. Mažoka. (*Borisas mąsto.*) Išeis tik pusvalandis ... Na gerai, einam.

MARTYNAS(*komisijai*). Jis mane nuvedė į kambarį antram aukšte.

BORISAS. Palauk, tuoj atsiųsiu. O ko nori?

MARTYNAS. Gal alaus.

BORISAS. Mergaitės kokios nori, klausiu? Šviesią a tamsią?

MARTYNAS. Aaaa... nežinau...

BORISAS. Viskas tvarkoj, atsipalaiduok. Žinau vieną, tau tiks.

Borisas išeina. Martynas lieka vienas kambaryje, jis nežino, ką daryti. Bando nusirengti striukę, atsega užtrauktuką, užsega. Bando pasišukuoti plaukus. Nusirengia striukę, vėl apsirengia. Kai įeina mergina, Martynas sustingsta nepatogioje pozoje.

MARTYNAS. Laba diena.

MERGAITĖ. Kiek tau metų?

MARTYNAS. Kaip? O kiek reikia?

Mergina pradeda rengtis striukę, švarkelį. Martynas stovi ir žiūrėdamas į ją apsirengia ir užsisėga striukę.

MERGAITĖ. Kaip nori?

MARTYNAS. Aš ...

Mergaitė pamato, kad Martynas apsirengęs.

MERGAITĖ. Pradžiai gal nori, kad tave nurengčiau?

MARTYNAS. Ne. Aš... Gal nori parūkyti?

MERGAITĖ. Kad aš nerūkau. (*Eina link jo, norėdama jį nurengti.*) Tau neatrodo, kad rūkyti labai nuobodu? (*Martynas atsitraukia.*) Tai kaip norėtum?

MARTYNAS. Aš norėčiau... Gal tu nori pasišnekėti?

MERGAITĖ. Kiek suprantu, mes nelabai turim laiko.

MARTYNAS. Žinai, aš norėjau paklausti... O kuo tu vardu?

MERGAITĖ. O kokio reikia?

MARTYNAS. Ne, nesupratai, na, kaip tu vadiniesi?... ta prasme, tavo tikras vardas? Ta prasme, kai gimei, kokį vardą tau...?

MERGAITĖ. Klausyk, jei nori šnekėti, tai greičiau, nes aš neturiu laiko.

MARTYNAS. Aš negaliu ... aš nesveikas. Ne, man viskas normaliai... bet kai aš esu išgėręs, o dabar aš esu išgėręs ir susijaudinu, aš pradėdau kratytis ir putas pradeda kristi iš burnos. Ne bet šiaip tai

man viskas normaliai. Nu, dabar aš nelabai galiu... ta prasme, galiu... bet man paskutinį kartą tai ... nieko neišėjo ...ta prasme, išėjo... bet...tos putos.

MERGAITĖ. Tai kam tu mane išvis kvietei?

MARTYNAS. Na, aš norėjau paklausti. Ta prasme, o tu turi savo mylimą spalvą?

MERGAITĖ. Nu, tarkim, raudona.

MARTYNAS. Mhm. O tu prisimeni, anksčiau važinėdavo tokie seni raudoni troleibusai. Tokie senoviški?

MERGAITĖ. Troleibusai?

MARTYNAS. Na, jų nebeliko. Dabar važinėja tokie stikliniai, su dideliais langais.

Mergaitė vis artėja prie jo ir sėdasi jam ant kelių.

MERGAITĖ. Klausyk, atsipalaiduok, pamiršk tuos langus. Mes esam dviese ir niekas čia mūsų pro jokius langus nemato.

Mergina „užverčia“ jį. Martynas atšoka. Bando pasiaiškinti.

MARTYNAS. Ne, tu nesupranti... Mano brolis mėgdavo važinėti troleibusais, tais senais troleibusais, aš tiesiog noriu...

Mergina ima nusirenginėti.

MERGAITĖ. Aš irgi noriu...

MARTYNAS. Ne.

Martynas stipriai sugriebia merginos rankas.

MARTYNAS. Supranti, jis visą laiką prašydavo manęs, kad mes važiuotume tais senais troleibusais, kažkodėl jie jam labai patiko. Jeigu mes stovėdavom stotelėje ir atvažiuodavo naujas troleibusas, Remis visą laiką užsispirdavo, kad mes lauktume kito. Velnias, žinok, kartais man taip sunku, kad norisi kaukti.

MERGINA. Kaip? ...Aaa. Galima ir pakaukti.

Mergina aistringai kaukia.

MARTYNAS. Ne, palauk, aš nenoriu, kad tu čia kauktum...Aš..

MERGAITĖ. Tai ko tu nori?

MARTYNAS. Aš noriu, kad tu būtum tu, o aš būčiau aš ...

Mergina bando suprasti. Nepavyksta.

MERGAITĖ. Klausyk, tu rimtai psichas. Tau gydytis reikia.

MARTYNAS. Ne, viskas gerai, aš sumokėsiu. Aš turiu pinigų. Kiek tau reikia?

MERGAITĖ (*susinervinusi*). Už ką tu sumokėsi? Aš tau nepatinku? Tau kažkas neįtinka? Monika mano vardas. Nežinau aš nieko apie tuos tavo troleibusus. Tu gali paprastai pasakyti, ko tu nori? Ar kaip tu nori? Aš galiu viską padaryti.

MARTYNAS. Monika, tu man patinki, tu graži. Viskas gerai. Čia gal aš truputį... ne nuotaikoj. Ta prasme, kai aš paprašiau, tai man norėjosi, bet po to, kai tu atėjai, man praėjo. Ne, ne, ne taip... Ta prasme, čia tikrai ne tu kalta... Aš tik norėjau...

MERGAITĖ. Tu norėjai iš ko nors pasityčioti, ar ne? Išsikviest merginą ir sumaišyt ją su šūdais! Tau tai teikia malonumą? Taip? Iškrypėli tu!

Mergina išbėga.

MARTYNAS. Ne! Palauk! Aš...

Grižta Borisas.

BORISAS. Ė, klausyk, gaidy, kas čia buvo? Kodėl mergaitė verkia?

MARTYNAS. Nieko ...Aš nieko jai nedariau... Aš tik norėjau apie troleibusus....

BORISAS. Kokius dar troleibusus? Kas čia tau... stotis, blet?

MARTYNAS. Ne, aš tikrai jai nieko nedariau. Galim eit jos ir paklaust? Aš gi jos net nepriliečiau.

BORISAS. Tuoju, blet, tu nueisi paklaust.

Borisas trenkia Martynui per veidą, Martynas sukniumba ant grindų. Borisas išeina. Martynas valosi kraują.

MARTYNAS. Vienintelis žavintis dalykas, likęs nuo bočių laikų – tai muštynės. Gali tau į akis meluot, bet snukį daužo nuoširdžiai. Asmeninis pastebėjimas. Visada turėkit su savim skarelę. Patartina marga.

Keičiasi apšvietimas. Vėl komisija.

5. Graži skarelė.

3. Iš kur gavai tą skarelę?

1. Pirkai? Padovanojo? Gal radai kur? Papasakok

MARTYNAS. Aš juk ką tik papasakojau.

4. Ar Miglei papasakojote apie šios nakties įvykius?

MARTYNAS. Ne. O kam? Čia juk ir taip nieko neįvyko.

1. O kodėl nieko neįvyko?

MARTYNAS. Nes aš tiesiog nenorėjau.

4. Ar tai būtų buvęs jums pirmas kartas?

MARTYNAS. Ne.

KOMISIJA. Kelerių metų pradėjote savo lytinį gyvenimą?

MARTYNAS. Neprisimenu. Gal trijų.

4. Ar esate turėjęs lytinių santykių su tos pačios lyties atstovu?

MARTYNAS. Ne. O jūs?

4. Bet pagalvojot apie tai?

MARTYNAS. Kiekvieną rytą duše. O jūs?

4. Ar esate turėjęs nesėkmingų lytinių santykių?

MARTYNAS. Koks jums skirtumas? Čia ne jūsų reikalas. Užknisot. Prie ko čia mano lytiniai santykiai ir Miglės dingimas? Arba klausiat apie Miglę, arba aš jums...

4. Kas jus vaikystėje maudydavo?

Martynas tyli.

4. Iki kelerių metų miegojote tėvų lovoje?

Martynas tyli.

4. Ar esate užtikęs savo tėvus lytinio akto metu?

Martynas tyli.

4. Kaip dažnai masturbuojatės?

Martynas tyli.

4. Ar esate turėjęs nesėkmingų lytinių santykių?

Martynas tyli.

3. Na ką, tai su tavim viskas aišku, ereli.

5 komisijos narys kažką rašo į savo popierius.

MARTYNAS. Kas jums aišku? Ką jūs čia išsiaiškinot? Jūs aiškinkitės, kur Miglė.

3. Tai tu dabar ir papasakosi viską, ką žinai apie Miglę. Tu jai skambinai?

MARTYNAS. Ne. Ji pati man paskambino.

3. Pasakok.

MARTYNAS. Po to kai išėjau, tiksliau, mane išmetė iš to namo, - nuvažiavau į miestą. O ten nepatikėsit, dvi nuostabios moterys.

Keičiasi apšvietimas. Komisija paskęsta prieblandoje. Pasirodo dvi vienuolės.

VIENUOLĖ. Labai džiugu, kad jūs domitės teologija.

MARTYNAS. Ne, bet aš rimtai skaičiau, kad Judas buvo mylimiausias Jėzaus mokinys.

GINTARĖ. Iš tiesų skirtinguose religiniuose raštuose galima rasti įvairių versijų.

MARTYNAS. O galima dar jūsų paklausti?

6. O iš kur čia tos vienuolės?

MARTYNAS. O ką aš žinau.

3. Pasakok apie Miglę.

MARTYNAS. *(komisijai)* Tuoju, tuoju

MARTYNAS. *(toliau bendrauja su vienuolėm)* Galima paklausti? Aš netikiu Dievą.

VIENUOLĖ. Taip?

MARTYNAS. O jūs tikit?

GINTARĖ. Mes tikim. Bet jūs kažko norėjote paklausti?

MARTYNAS. Tai aš ir norėjau paklausti apie Dievą.

GINTARĖ. Tai klauskite. Jūs kažką norite sužinoti?

MARTYNAS. Noriu sužinoti, pavyzdžiui,... Kodėl jūs tikite Dievą?

VIENUOLĖ. Jaunuoli, mes tikim Dievą, nes jis atneša šviesą, jis sukūrė šį pasaulį, mes esame jo vaikai. Mes turim būti jam dėkingi, nes kiekviena nauja diena yra Dievo dovana mums.

MARTYNAS. Taip, taip, taip. O kodėl mirė Remis? Mano brolis. Čia irgi tokia jo dovana? Tokia kalėdinė dovanėlė? Neblogas Kalėdų Senis, tas jūsų Dievas.

VIENUOLĖ. Jaunuoli, nereikia pykti. Dievas pasišaukė jį, nes tokia, tikriausiai, buvo Dievo valia. Jis pasiėmė jūsų brolių, tam kad jis galėtų būti arčiau Dievo. Jūsų brolis nemirė, jis tiesiog iškeliavo į Dievo karalystę.

MARTYNAS. Kokią dar karalystę? Kur dabar mano brolis? Danguj?

GINTARĖ. Mes tikimės, kad jis nukeliavo į dangų.

MARTYNAS. O kas, jeigu jūsų Dievo nėra?

GINTARĖ. Jaunuoli, Dievas yra, jeigu leidi jam būti.

Martynui suskamba telefonas. Jis atsiliepia.

MARTYNAS. *(Vienuolėm)* Labai prašau jūsų palaukit, čia labai svarbus skambutis. Palaukit

Vienuolės žiūri į Martyną, laukia. Martynas kalbėdamas karts nuo karto pasižiūri į vienuoles.

MARTYNAS. Labas, Aš tau tiek kartų skambinau. Galim susitikt?

2. Kalbi su Migle?

MARTYNAS (*kalba toliau su Migele*) Nieko. Tiesiog pagalvojau, kad seniai tavęs nemačiau. Galvojau, kad būtų gera tave susitikti.

6. Ką ji tau sako?

MARTYNAS. (*Kalba su Migele*) Ne, tai yra taip. Egzai jau baigėsi ir aš pagalvojau, kad galėčiau jau šiandien sėst į traukinį ir atvažiuot. O tu galėtum susitikti?

Ne, dabar negalim. Tiesiog telefonu nieko neišeitų.

Nieko, tiesiog man labai reikia tave pamatyt.

Ko nepamiršau?

Gruodžio dvidešimtą? Kas gruodžio dvidešimta?

Gimtadienis... Tavo Gimtadienis... Žinau, aš dėl to ir norėjau su tavim susitikti, nes jau mėnuo, kai turiu nupirkęs tau dovaną, o praeitą savaitę, žinai, buvo daug egzaminų ir viskas kažkaip...

Žinau, bet aš nenorėjau tau skambinti... (*supykęs*) Man reikia tave pamatyt!

Ne, aš dar sostinėj, aš šeštą valandą atvažiuosiu, tai galim, susitinkam pusę septynių, prie eglės.

6. Ką ji tau sakė?

2. Ji padėjo ragelį?

Martynas grįžta pas vienuoles.

MARTYNAS. Žinot su kuo kalbėjau? Kalbėjau su mergina, kurią žiauriai myliu. Bet ... Nelaiminga meilė. O kaip jūsų meilės reikalai?

GINTARĖ. Jaunuoli, gal jums ir sunku įsivaizduoti, bet kai pažįsti pasaulį per Dievą...

VIENUOLĖ. Dievas ir yra meilė.

MARTYNAS. Taip, taip. (*vienuolei A*) O koks jūsų vardas?

GINTARĖ. Aš sesuo...

MARTYNAS. Ne sesuo, koks jūsų... galiu sakyti tu? Koks tavo vardas?

GINTARĖ. Gintarė.

MARTYNAS. Aš - Martynas. Gintare, tu labai graži.

VIENUOLĖ. Ačiū (*Paima Gintarę ir bando vestis*) Martynai, mes labai skubam.

MARTYNAS. Palaukit, palaukit sekundę. Norėjau tau pasakyt, kad tu labai graži. Negi tu nenori tos paprastos meilės. Tos žmogiškos...

VIENUOLĖ. Jūs nesupratot, jaunuoli, ką aš pasakiau? Mes labai skubam!

MARTYNAS. Gintare, negi tau nesinori, kad koks nors vaikiną atsiklaupytų prieš tave ir pasakytų „tekėk už manęs“, „aš noriu būti su tavim, kol mirtis mus išskirs“?

VIENUOLĖ. Jaunuoli, ką jūs kalbat, baikit čia tuos žaidimus.

MARTYNAS. Negi tau nesinori šeimos. Negi nenori, kad tau ant kelių sėdėtų tavo vaikas ir sakytų: „mama, aš tave myliu“

GINTARĖ. Bet, Martynai, Dievas, jis...

MARTYNAS. Dievas gi niekur nedingtų. Jis suprastų. Jis matytų, kad esi laiminga. Tu gi nori būti laiminga. Ir Dievas juk norėtų, kad tu būtum laiminga.

VIENUOLĖ. Baikit tyčiotis, jaunuoli. Sesuo Agota yra laiminga.

MARTYNAS. Aš nesityčioju. (*vienuolei A*) Gintare, tekėk už manęs.

VIENUOLĖ. Jaunuoli, sesuo negali tekėti už tavęs, nes ji pašventusi savo gyvenimą Dievui. Viskas.

MARTYNAS. Palauk. Tekėk už manęs.

VIENUOLĖ. Mes turime eiti.

GINTARĖ. Palaukit, sese Morta. Martynai, visų pirma, tu negali šitaip elgtis su žmonėm. Kiekvienas turi pasirinkimo teisę, ir aš pasirinkau. Aš pasirinkau Dievą.

MARTYNAS. Tu gi laukei savo žmogaus ir kai nesulaukei, pasirinkai Dievą. Bet štai, dabar aš stoviu prieš tave ir sakau: bėgam, važiuojam su manim prie jūros...

GINTARĖ. Jaunuoli, man labai gaila, kad jūs taip galvojate. Man gaila, kad jūs nepažįstate Dievo. Jei jūs pažintumėte Dievą, žinotumėt, kad Dievas yra gailestingas, jis viską atleidžia, tik reikia mokėti paprašyti atleidimo. Reikia atgailauti už darbus, už žodžius, už mintis ir apsileidimus. Reikia atgailauti, reikia nuoširdžiai gailėtis to, ką padarei....

MARTYNAS. Jūs kažkurėjote? Melstis? Eikit, eikit ... Melstis.

Vyresnė vienuolė paima jaunesniąją už parankės. Vedasi ir kažką įnirtingai šnibžda į ausį.

MARTYNAS. Melstis. Kartais labai gerai pasimelsti. (*Martynas sudeda rankas lyg melstųsi.*) Vaikystėje visada prieš miegą meldavausi. Ir padėdavo. Po to nustojau. Bet vieną dieną, po labai ilgo laiko, pagalvojau, kad reikia nueiti į bažnyčią pasimelsti. Nuėjau, bet bažnyčia buvo uždaryta. O ant durų toks lapelis, kuriame surašytos bažnyčios darbo valandos. Ne laiku pataikiau. Dievas, matyt, dar nebuvo atvykęs į darbą. Bet užtat šalia esantis prekybos centras dirbo pilnu pajėgumu. Užėjau ir pasimeldžiau. Aišku, prekybos centre melstis ne ypatingas malonumas...

Keičiasi apšvietimas. Vėl Komisija.

6. Ar ji atrodė susijaudinusi?

MARTYNAS. Manau, vėliau ji labai gailėjosi, kad nuėjo melstis.

6. Klausiu apie Miglę. Kai kalbėjai telefonu, ar ji atrodė susijaudinusi?

MARTYNAS. Ne.

5. O tai koks buvo jos balsas?

MARTYNAS. Toks kaip visada.

3. Ji skambino iš savo telefono?

MARTYNAS. Taip.

2. Kelintą valandą ji skambino?

MARTYNAS. Nežinau, buvo vidurdienis. Gal labiau rytas.

3. Ką ji sakė?

MARTYNAS. Sakė, kad ruošiasi egzaminui.

2. Ar ji minėjo ką nors apie savo tėvus?

MARTYNAS. Ne.

4. Ar ji prašė tavęs pinigų?

MARTYNAS. Ne.

4. O ji nesakė, kad jai šalta?

MARTYNAS. Kaip šalta ? Ne.

2. O kaip tau pasirodė, ar ji buvo patalpoj, ar lauke?

MARTYNAS. Nežinau.

3. Girdėjai ką nors pašalinio? Kokių garsų?

MARTYNAS. Neprisimenu. Gal lauke. Man pasirodė, kad ji kažkur skubėjo.

1. Ar minėjo ką nors apie sidabrinę grandinėlą?

MARTYNAS. Ne...

2. Ar po to skambučio dar su ja kalbėjai?

MARTYNAS. Taip.

2. Kur? Kada?

3. Pasakok iš eilės, kaip su ja susieki po to?

MARTYNAS (*užsimerkęs*). Po to...Po to, žinot, traukiniai. Stotis. Plytelės. Cigaretės. Visi prašo cigarečių. Sako: „Privet, gal parūkyt yra?“ Sakau: „Iš univiero išmetė, varau namo“. Sako: „A tu nesiparink, duok cigarete“. „Imk“. Tada sako: „Gal nori alaus, einam pas mane“. Sakau: „Nenoriu, važiuoju namo“. „Ką čia spaudi? Varom“. „Atšok“- sakau. Tada – „Blet, duodi pinigų, arba tau pizdec“. „Atšok“. „Ieškai problemų?“. „Kas yra?“ „Kas tau yra?“. Tada jis bando pulti mane. Tada išsitraukiu peilį.

3. Peilį?!

MARTYNAS. Koks peilį?

2. Čia tavo peilis?!

MARTYNAS. Nėra jokio peilio. Koks peilis?

3. Tu, ką tik paminėjai peilį!

MARTYNAS. Nėra jokio peilio. Po to... po to... Po to važiauvau traukiniu. (*Pasakoja vis greityn*). Po to vėl traukiniai, tada aš žinot, dun dun, din don. Kažkam bilietėlis. Kažkam stotelės. Kažkur bilietėlis. Kažkam kita stotelė. „Kas kitoj išlipa?“ Lipt ar nelipt?. „Pasitraukit. Praleiskit.“ Tada gatvė, tada dar stotelė. Tada tokia stora moteris su rožių bukietu. Po to vėl gatvė, kepmos duonos kvapas. Būrelis vaikų su uniformomis, tada lemputės, parduotuvės... Aš einu... Lemputės, dar daugiau lempučių. Tada didelis vyras, tada aš einu toliau...

Keičiasi apšvietimas. Komisija paskęsta prieblandoje.

APSAUGINIS. È, stok, kur eini? (*Martynas atsimerkia*) Ten negalima.

MARTYNAS. Kodėl negalima?

APSAUGINIS. Todėl, kad aš taip pasakiau.

MARTYNAS. O jūs, ką čia viską saugot?

APSAUGINIS. Saugau.

MARTYNAS. Saugot miesto eglę?

APSAUGINIS. Saugau.

MARTYNAS. O ją kas nors puola?

APSAUGINIS. Tu pirmas.

MARTYNAS. Tai jūs kaip koks Kalėdų Senis?

APSAUGINIS. Ne, kaip fejė. Ir tuoj išsitraukis savo burtų lazdele, jei nepasitrauksi nuo mano eglės.

MARTYNAS. Ė, aš čia tik merginos laukiu... Miglės laukiu. Ji turėtų tuoj ateiti.

Apsauginis žiūri į jį, tiria.

MARTYNAS. Miglė, ji... ji yra vienintelis žmogus, kurio dar galiu laukt. Mes čia susitarėm susitikt. Jums gal nelabai įdomu. Vis tiek ne ką čia veikiat. Miglės nemačiau jau seniai. Jau gal trys mėnesiai. Pražiopsojau jos gimtadienį. Visada pražiopsodavau. Niekada neatsimenu datų, bet užtat veidus prisimenu puikiai. Jūsų veidą dabar tikrai prisiminsiu ir, jei kur susitiksiu jus, jūs tikriausiai manęs neprisiminsit, o aš jus prisiminsiu. O Miglė – atvirkščiai, ji visada prisimena. Ypač datas. Jai visada geriausiai sekėsi istorija. Ją labai mėgo Remis, mano brolis. Mes dažnai trise važinėdavom troleibusais. Su ja galėdavau šnekėti apie viską. Pavyzdžiui, žinot, mes šitoj aikštėj prasėdėjom vieną naktį ant to suoliuko ir kalbėjom apie Remarką. Visą naktį kalbėjom. Aš sakiau, jog visiems būtų labai sveika, jei pas mus staiga kiltų karas. Jūs skaitėt Remarką?

Apsauginis kažkaip linkteli galvą (nesuprasi, skaitė jis, ar ne).

MARTYNAS. Po to ant to suoliuko aš ją pabučiavau. Mes su ja net kažkada ant to suoliuko susitarėm, kad kai ji sulauks savo aštuoniolikto gimtadienio, mes pabėgsim. O per vieną mano gimtadienį ji ant to paties suoliuko padovanojo man knygą, sakė man patiks. Žinot kokią knygą? Selindžerio „Rugiuose prie bedugnės“. Skaitėt? Jei neskaitėt, tai ir neskaitykit. Man nepatiko. Toj knygoj labiausiai nervina...

Iš žiūrovų salės ateina Miglė. Kurį laiką Martynas ir Miglė stovi vienas priešais kitą.

MARTYNAS. Labas, Migle.

MIGLĖ. Labas. Ar kas atsitiko?

MARTYNAS. Nieko neatsitiko ...

MIGLĖ. Kas atsitiko?

MARTYNAS. Važiuojam prie jūros?

Tyla.

MIGLĖ. Kada?

MARTYNAS. Dabar.

MIGLĖ. Kodėl?

MARTYNAS. Todėl, kad...

MIGLĖ. Aš dabar negaliu. Galiu tik rytoj.

MARTYNAS. Kodėl?

MIGLĖ. Man rytoj egzaminas.

MARTYNAS. O man šiandien.

MIGLĖ. Išlaikei?

MARTYNAS. Ne.

MIGLĖ. Perlaikysi.

MARTYNAS. Ne.

MIGLĖ. Kodėl?

MARTYNAS. Nes man nepatinka.

Tyla.

MARTYNAS. Pabėgam. Pabėgam kur nors...

MIGLĖ. Dabar negaliu.

MARTYNAS. O rytoj?

MIGLĖ. Gerai, bėgsiu su tavim, jei...

MARTYNAS. Jei kas?

MIGLĖ. Jei pasakysi, bent tris dalykus, kurie tau iš tikrųjų patinka.

Tyla.

MARTYNAS. Man patinka...

MIGLĖ. Iš tikrųjų.

MARTYNAS. Man patinka Remis.

MIGLĖ. Martynai, jo jau nebėra.

MARTYNAS. Man patinka, senieji raudoni troleibusai.

MIGLĖ. Jų jau nebėra, Martynai. Pasakyk, man bent vieną dalyką, kuris yra ir kuris tau iš tikrųjų patinka.

MARTYNAS. Man patinki tu.

MIGLĖ. Šitas nesiskaito.

MARTYNAS. Kodėl?

MIGLĖ. Todėl. Rytoj po egzamino dvyliktą valandą aš būsiu čia. Jei ateisi, aš važiuosiu su tavim, kur tik tu norėsi.

Miglė išeina ir atsisėda žiūrovų salėje. Martynas stovi ir žiūri į Miglės pusę. Keičiasi apšvietimas. Vėl Komisija.

MARTYNAS. Dar yra klausimų?

1. Ar gali detaliai papasakoti, kaip ji buvo apsirengusi?

MARTYNAS (*susimąsto*). Nežinau, aš niekada neatkreipdavau dėmesio, kaip ji apsirengusi.

1. Pabandyk prisiminti. Suprask, šita mergaitė yra dingus be žinios.

MARTYNAS. Ji buvo... graži.

2. Ar tu žinai apie jos konfliktą su mama?

MARTYNAS. Ne.

4. Ar žinai, kad ji išėjo iš namų nepasiėmusi jokių daiktų?

5. Tu žinai, kodėl ji fotografuodavo tiltus?

MARTYNAS. Kokius tiltus?

2. Jos namuose radome paslėptas septynias fotojuostas.

3. Mes jas išryškinom. Ten vien tiltai.

4. Esi su ja kalbėjęs ką nors apie tiltus?

6. Ar žinai, kad ji nenuėjo į egzaminą?

MARTYNAS. Ne.

1. O tu žinai, kad ją jau prieš du mėnesius išmetė iš universiteto?

MARTYNAS. Išmetė. Kodėl?

2. Ją jau pusmetį svarstė.

3. Ji nevaikščiojo į paskaitas.

MARTYNAS. Miglė?

5. Tu žinai, kad ji reguliariai vaikščiojo pas psichologą.

MARTYNAS. Kur?

5. Ar ji tau sakė, kad vartoja vaistus?

MARTYNAS. Kokius vaistus?

4. Ar žinai, kad ji bandė nusižudyti?

1. Gal tu žinai žmogų, į kurį ji galėjo kreiptis pagalbos?

MARTYNAS. Kokį žmogų?

3. Ką nors, kas be tavęs dar jai buvo artimas?

MARTYNAS. Mokytojas kažką apie ją minėjo. Kodėl klausiat?

3. Gali būti, kad jis paskutinis ją matė. Po to buvai nuėjęs pas jį? Pastebėjai ką nors įtartino?

MARTYNAS. Nežinau. Aš nuėjau pas jį.

Komisijos kabinetas virsta mokytojo namų kambariu.

MARTYNAS. Labas vakaras, mokytojau.

MOKYTOJAS. Martynai, laba vakarą, seniai matytas, malonu. Vis dar prisimeni savo mokytoją... Tai ką, sugrižai Kalėdų atostogoms?

MARTYNAS. *(Komisijai)* Jis buvo truputį išgėręs. *(Mokytojui)* Taip... Aš ...

MOKYTOJAS. O kaip sekasi? Kaip universitetas?

MARTYNAS. Išgrūdo.

MOKYTOJAS. O Viešpatie.

MARTYNAS. O kaip jūs gyvenat, mokytojau? Kaip jūsų žmona?

MOKYTOJAS. Puikiausiai. Duok savo striukę, lauke siaubingai šalta...

MARTYNAS. *(Komisijai)* Jo kambarys buvo visas sukuistas. Mėtėsi daugybė daiktų.

MOKYTOJAS. Sėskis, Marčiau, atleisk, kad čia pas mus tokia betvarkė. Turėjom šiokį tokį vakarėlį, buvo atvažiavę keli žmonos draugai. Imsi cigaretę? Juk tu jau rūkai?

MARTYNAS. *(žvalgosi aplink)* Ačiū. Kartais, jo, užtraukiu kokį dūmą, bet su saiku.

MOKYTOJAS. Neabejoju.

Martynas ir mokytojas užsirūko.

MOKYTOJAS. Taip...Vadinasi, tavo ir universiteto keliai išsiskyrė. Aš kažkaip taip ir galvojau, kad tu ten nepritapsi. Nekaip atrodai. Žinai ką, išgerkim kavos. Atvirai kalbant, nežinau ką tau pasakyti, Martynai.

MARTYNAS. Žinau...

MOKYTOJAS. Nuo to laiko, kai mirė tavo brolis, man atrodo, kad tu pats leki į kažkokią bedugnę. Aš ir pats negaliu tau pasakyti, kokia ji. ...

MARTYNAS(*komisijai*). Pas jį ant stalo guli nuotrauka. Ten tiltas.

MOKYTOJAS. Tu klausai?

MARTYNAS. Taip.

MOKYTOJAS.(*gyviau*) Klausyk, sužaidžiam laiškelių žaidimą.

Mokytojas ieško popieriaus, rašiklio.

2. Kas čia per laiškelių žaidimas?

MARTYNAS. Mokykloje jis žaisdavo tokį žaidimą su klase. Po kiekvieno trimestro jis visiem parašydavo po trumpą laiškelių. Visiems labai patikdavo.

MOKYTOJAS. Nerandu rašiklio. Žinai, aš tau pasakysiu žodžiu, o tu prisimink. Vis tiek tu gi jau ne mano mokinys. Tu gi jau suaugęs. Tai va, tai pasakė vienas labai ne kvailas žmogus. Ar girdi mane?

MARTYNAS. Girdžiu.

MOKYTOJAS. Jis pasakė „Nesubrendusio žmogaus požymis tas, kad žmogus pasiryžęs dėl kilnaus tikslo numirti, o tuo tarpu subrendęs žmogus, pasiryžęs tam tikslui pašvęsti gyvenimą.“ Pakartok.

MARTYNAS. „Nesubrendusio žmogaus požymis tas, kad žmogus pasiryžęs dėl kilnaus tikslo numirti, o tuo tarpu subrendęs žmogus, jis

MOKYTOJAS. Nesubrendusio žmogaus požymis tas, kad žmogus pasiryžęs dėl kilnaus tikslo numirti, o tuo tarpu subrendęs žmogus, pasiryžęs tam tikslui pašvęsti gyvenimą“. Prisimink ir pamąstyk apie tai.

MOKYTOJAS. Kaip tavo meilės reikalai?

MARTYNAS.(*komisijai*) Pas jį ant lovos guli fotoaparatas. Šalia moteriškos pirštinės.

MOKYTOJAS. Kaip sekasi Miglei? Buvai ją sutikęs?

MARTYNAS. Buvau.

MOKYTOJAS. Ji tau ką nors sakė?

MARTYNAS. Apie ką ?

MOKYTOJAS. Gal šiaip ką nors... Žinai, ji velniškai graži mergaitė. Ji kelis kartus man skambino, klausė, ar nėra kokių žinių apie tave. Jūs išsiskyrėt?

MARTYNAS. Ne.

MOKYTOJAS. Vieną vakarą buvau ją sutikęs mieste, ji pasakojo, kad po tavo brolio mirties jūs kažkaip laikėtės drauge. Pripasakojo apie tave visokiausių dalykų, kaip jūs buvot nuvažiavę prie jūros, kaip tu tikėjaisi, kad neįstosi į tą universitetą, o kai įstojai, tai prižadėjai, kad rašysi laiškus kiekvieną dieną. O kiek žinau, paskutinį mėnesį net nepaskambinai. Ten kažkas atsitiko?

MARTYNAS. Ten nieko neatsitiko. Aš pats nežinau...tiesiog neturėjau jai apie ką

Tyla.

MOKYTOJAS. Žinai, jei nori, gali čia pernaktoti, nes, kaip supratau, namo nelabai skubi. Tik susitarkim, kad rytoj tu papasakosi savo namiškiams visą tiesą. Kas bebūtų. Na, galų gale, visada galėsi grįžti čia.

MARTYNAS. Ačiū, mokytojau, tikrai labai ačiū.

MOKYTOJAS. Nėra už ką čia dėkoti. Na, gulkis. Labanakt.

MARTYNAS. *(komisijai)* Ir tada įvyko vienas labai keistas dalykas.

5. Kas atsitiko?

MARTYNAS. Aš neprisimenu, ar aš užmigau, ar ne, tik vienu momentu pajutau kažką ant savo galvos. Atsimerkiau ir pamačiau, kad mokytojas pasilenkęs glosto mano galvą.

(mokytojui) Ką jūs čia darot?

MOKYTOJAS. Nieko. Ko triukšmauji? Paprasčiausiai sėdžiu sau.

MARTYNAS. Ko jūs norit iš manęs?

MOKYTOJAS. Nieko aš nenoriu. Nusiramink.

MARTYNAS. Ko jūs lendat prie manęs. Nelieskit manęs. *(žvalgosi aplink, bando susirinkti savo daiktus)* Man reikia eiti.

MOKYTOJAS. Nusiramink, kur tu eisi? Taigi naktis.

MARTYNAS. Ne jūsų reikalas. Man reikia eit. *(Komisijai)* Aš išėjau ir girdėjau, kaip jis dar pasakė, kad aš keistas vaikas.

Martynas gauna žinutę, perskaito.

MOKYTOJAS. Tu keistas vaikas.

Vėl komisija.

4. Tai jis lindo prie tavęs?

MARTYNAS. Ne.

4. Bet jis bandė glostyti tau plaukus?

MARTYNAS. Koks skirtumas?

1. Tu nori pasakyti, kad mokytojas bandė prie tavęs kabinėtis?

MARTYNAS. Nieko aš nenoriu pasakyti. Niekas prie manęs nelindo.

2. O ką tu darei po to?

5. Susitikai su Migle?

MARTYNAS. Ne. Ji parašė man žinutę.

1. Kas ten buvo ?

MARTYNAS. Sudie.

6. Sudie ?

MARTYNAS. Vienas žodis. „Sudie“. Aš bėgau pas ją. Bėgau susitikt su ja. O jos jau nebuvo.

I komisijos narys neiškentęs pašoka. Toliau Martynas ir komisijos nariai kalba vienas per kitą.

1. Kur? Kitą rytą prie eglės?

MARTYNAS (*tarsi neišgirdęs*). Ne, iškart. Prie Tiltu...

6. Kokio tilto?

MARTYNAS. To kurį ji fotografavo...

6. Nori pasakyti, kad Miglė nušoko nuo tilto?

3. Iš kur tu žinėjai, kad ji fotografavo tiltus?

1. Jis ir nežinojo. Mes gi patys, jam kątik pasakėm!

MARTYNAS. Aš nežinau... Aš pajutau...Pagalvojau...Pagalvojau, kad turiu ten bėgti... Kad, ji tikrai bus ten...

1. Žinau – nežinau... Pajutau... Pagalvojau... Buvo peilis- nebuvo... O iš tikrųjų viskas suplanuota. Skambinu Miglei, susitariu susitikt. Prie eglės kelintą?

2. Pusė septynių.
1. Pas mokytoją?
2. Pusė dešimtos.
3. Trys valandos žmogžudystei. Sočiai.
1. Įsiprašau, nakvynei...
3. Pakišu įkalčius...
4. Nuotrauką... Skarelę...
5. Tą, kur Miglės mama atpažino?
1. Taip.
3. Ne, skarelę jis pamiršo... Čia jo esminė klaida.
1. Taip. Todėl ir kartoja, kad pats sukruvinau...
2. Pirštines...
6. Ten mano žmonos...
2. Tuo labiau...
4. Grandinėlė dar
3. Gali būt
5. Ir dar apkaltinu mokytoją seksualiniu priekabiavimu...
- MARTYNAS Jūs nesveiki, jūs nenormalūs! Pasigydykit! Ar jūs girdit, ką jūs šnekat?!
1. Mes nenormalūs? Tai tu pasigydyk, iškrypėli!
2. Ką tu jai padarei? Kur ją paslėpei?
5. Pasmaugei skarele?
2. Nužudei peiliu?
- MARTYNAS Nėra jokio peilio!!!
3. Ką ji tau sakė, kai ją žudei?
5. Maldavo pasigailėti?
4. Ar jautei tą patį kaip ir daužydamas langus?
1. O skarelė? Norėjai pasilikti atsiminimui, iškrypėli?
- MARTYNAS Mes kartu jas pirkom, mes abu turėjom vienodas skareleles...
3. Meluoji! Nėra jokios kitos skarelės.
1. Dar kartą klausiu? Kur ji?
- MARTYNAS. Ten jos nebebuvo! Aš atėjau, jos nebebuvo...
4. Kur nebebuvo!?

MARTYNAS. Ant TŪ TILTŲ!

Martynas rodo į 6 komisijos nari, vaidinantį mokytoją.

MARTYNAS. TEN jos nebebuvo!

Visi atsisuka į Mokytoją.

MOKYTOJAS. Aš daviau jai tą fotoaparata. Vieną dieną pasiūliau užsiėmimą. Ir ji užsikabino. Viską fotografuodavo. Prastai jai ten sekėsi. Ištisas juosteles sugadindavo. Aš ją dar bandžiau mokyti, kad reikia nustatyti išlaikymą, nustatyti diafragmą, bet nė motais jai tie mano mokymai. Vis sakydavo, kad žiūrėti per objektyvą patinka, kad taip pasaulis visas objektyviau matosi, kad taip lengviau. Na tai ir gerai, kad lengviau. Po to ji vis dažniau ir dažniau fotografuodavo tiltus, vandenį. Ištisas dienas praleisdavo ant tilto. Va iš kur tos nuotraukos.

Juk tu jai neberašei. Ji ateidavo pas mane ir klausdavo, klausdavo. Klausdavo, gal ką žinau? Dėl tavęs ji ateidavo, dėl tavęs bijojo... Bijoj, kad tu sau nieko nepasidarytum. O aš? Ką aš? Aš gi nė velnio nežinau nei apie tave, nei apie jus. Ką jūs ten... Ji, matyt, neturėjo kur daugiau eiti. Sėdėdavo pas mane, mano knygas skaitydavo. Aš sėdžiu, dirbu, o ji sėdi ir skaito. Juk čia nieko blogo, velniai rautų. Jai patikdavo čia sėdėti, o man patinka, kad kažkas yra namuose. Juk žmona mano, Dalia ... ji... ai, ką čia šnekėti...

Aš tikrai nežinojau, kad Miglę pašalino iš universiteto. Vis sakydavo, kad viskas gerai. Visada viskas gerai. Netikrinsi gi, juk ji jau nebe vaikas. O vėliau ji net ir nebeužeidavo.

Nutyla. Komisija ir Martynas laukia.

MOKYTOJAS. Juk aš gi nieko... Prisiekiu... Aš tik norėjau jai padėti. Juk tai mano vaikas. Mes su Dalia neturim vaikų... O mano mokinai, jie juk mano akyse užauga.

Nieko ten neįvyko... sakau, nieko neįvyko... Grįžo Dalia... žmona mano... aš buvau šiek tiek išgėręs, pora taurių viskio, ne daugiau. Eilinį kartą susiriejom. Ji pradėjo mėtyti mano knygas, sekciją sudaužė, susirinko daiktus, trenkė durim ir... ir – „ruoškis skyrybom“. Stoviu, pyktis su ašarom akyse kaupiasi... ir skambutis į duris. Atidarau - ten Miglė stovi. Nieko nesako, stovi, kaip žvėrelis...

Pasirodo Miglė.

- MOKYTOJAS. Kas atsitiko?
- MIGLĖ. Pabėgau... Iš namų.
- MOKYTOJAS. Užėik.
- MIGLĖ. Norėjau gražinti fotoaparataž ir viskas.
- MOKYTOJAS. Nebereikia?
- MIGLĖ. Nebereikia.
- MOKYTOJAS. Kas atsitiko?
- MIGLĖ. Tėvelis grįžo. Mama verkia. O aš pabėgau, nes daugiau taip nebenoriu.
- MOKYTOJAS. Gal paskambinti policijai?
- MIGLĖ. Nereikia, prašau, tikrai nereikia. Nuo to tik blogiau bus. Juk aš čia dėl visko kalta.
- MOKYTOJAS. Tik nusiramink. Dėl nieko tu nekalta. Arbatos nori? (*lyg apsimestinai juokaudamas*) Jei pažadi niekam nesakyti, galiu brendžio įpilt.
- MIGLĖ. O galiu pasiimt savo nuotraukas?
- MOKYTOJAS. Gali, bet ... man jos irgi patinka. Kartais, kai būna liūdna, jas peržiūriu dar kartą. Galėtum bent vieną palikt.
- MIGLĖ. Vieną paliksiu atminimui. Man jų labai reikia.

Miglė apžiūrinėja nuotraukas.

- MOKYTOJAS. O kam?
- MIGLĖ. Sugalvojau, kur jas panaudoti.
- MOKYTOJAS. Tai nori arbatos?
- MIGLĖ. Ne.
- MOKYTOJAS. Tai kas atsitiko?
- MIGLĖ. Nieko. Aš jau eisiu.
- MOKYTOJAS. Kur?

Miglė tyli.

MOKYTOJAS. Žinai, pagalvojau, kad Kalėdoms važiuosiu prie jūros. Reikia ir man daug ką apmastyt. Jei nori, gali irgi važiuot. Turiu pažįstamą ten. Kambariai nemokamai. O kai grįšim, pažadu... Padėsiu viską su tavo tėvais sutvarkyt. Dabar, jei nori, gali pernaktoti čia, vis tiek šiandien jau niekas nebegriš.

Miglė žiūri į Mokytoją. Paskui pribėga ir stipriai apkabina. Pradedą verkti.

MOKYTOJAS. Na kas dabar.

MIGLĖ (*tyliai*). Aš bijau.

Mokytojas guosdamas apkabina Miglę.

MOKYTOJAS. Na ko tu bijai? Nėra čia ko bijoti. Viskas gerai ...Tšš... Viskas gerai.

MIGLĖ (*mokytojo glėbyje*). Aš bijau.

MOKYTOJAS. Nėra čia ko bijoti. Nusiramink. Viskas gerai. Tau tik dabar viskas taip atrodo. Atrodo, kad viskas neišsprendžiama. Patikėk manim. Miglė? (*Jis pasižiūri jai į veidą.*) Tiki manim?

Miglė žiūri į jį nieko nesakydama.

MOKYTOJAS. Visada atsiras bent trys dalykai, dėl kurių verta gyventi, dėl kurių verta ryte prabusti ir pasakyti „labas rytas“. Nusiramink. Bent trys dalykai visada atsiras. Tšš...

Jie ilgai stovi apsikabinę ir nieko nekalba. Miglė po truputį nusiramina, bet nepaleidžia Mokytojo. Mokytojas stovi lyg apsnūdęs, lyg nurimęs, lyg susimąstęs. Jis tyliai pabučiuoja ją į plaukus. Mokytojo rankos pradeda lėtai slysti Miglės kūnu. Miglė įsitempia. Staiga ištrūksta iš mokytojo glėbio. Nejudėdama ir bandydama suprasti žiūri į jį su ašaromis akyse.

MOKYTOJAS. Palauk, nusiramink. Miglė... aš tikrai nieko...Baik, viskas gerai... Einam aš tau lovą paklosiu.

Mokytojas žengia žingsnį link Miglės. Ji apsisuka ir pabėga.

MOKYTOJAS. Migle, palauk...Migle!.. *(komisijai)* Aš išbėgau paskui, bet neradau jos. Ir nereikia pašaipių žvilgsnių! Aš ieškojau jos. Kur turėjau nueiti? Į jos namus? Į policiją? Pasakyt, kaip išgąsdinau savo mokinę? Grįžęs dar pažiūrėjau tą nuotrauką. Tą, kur paliko man atminimui. Nuotraukoj - tiltas. O kitoj pusėj užrašyta „sudie“. Vos tik perskaičiau, ir iškart atėjai tu, Martynai. *(Po pauzės)*. Beje, ji buvo su skarele. Betvarkydamas namus pamačiau, kad ji pas mane paliko skarelę.

Mokytojas išsitraukia švarią Miglės skarelę. Komisija prieš savo akis mato dvi skareleles. Tyla. Susipratęs 1 komisijos narys susipratęs atsistoja.

1. *(Komisijai)* Gerbiama komisija, dėl galimų įkalčių stokos siūlau šiandien nutraukti komisijos posėdį. Kadangi pagrindinis įkaltis yra atmestas, išvadose siūlau susilaikyti nuo griežtesnių vertinimų. Pagaliau tai jau ne mūsų kompetencija, tam yra ir aukštesnės instancijos. *(Martynui)* Jums, jaunuoli, dėkojam už bendradarbiavimą, dabar jau galite eiti namo. Jeigu iškils kokių papildomų klausimų mes su jumis susisieksime. *(Komisijai)* O komisijos prašau, dabar visi užpildykime išvadų blankus ir nepamirškite vėliau juos palikti pas sekretorę.

Komisija pildo išvadų blankus. Niekas nekreipia dėmesio į Martyną.

MARTYNAS. Ko tylit? Klauskit. Ei ko jūs tylit? Klauskit. Aš gi čia. Klauskit. Kaip jūs ten klausiat? Klauskit. Klauskit.

Tu esi dingęs be žinios. *(rodo į kurį nors komisijos nari)* Tu esi žmogus, dingęs be žinios. Ir tu - *(į kitą)* žmogus, dingęs be žinios. Tu esi žmogus be žinios. Jūs visi esat dingę. Jūs kažkada buvot, o po to dingot. Bac - ir nėra žmogaus. Dingo.

Ar aš galiu jums padėti? Jaučiu, kad ne. Jūs gi nebegirdit manęs, jūs išvis nematot šalia esančio žmogaus, jūs jį identifikuojat. Jūs patys esat identifikacijos objektai. Jūs esat numeriai, skaičiai. Tau skambinu vienu numeriu. Tu man skambini kitu. Perku rūbus vieno numerio. Aunuosi kito numerio. Gaunu atlyginimą vieną skaičių. Tiek skaičių sumoku valstybei. Tiek skaičių išleidžiu rūbams, tiek

skaičių išleidžiu maistui. Svarbu viską gerai apskaičiuoti, kad po to galėtumėte gerti be skaičiaus. Ir kai prisigeriat be skaičiaus, jaučiatės laimingi ir verkiat, arba einat daužyt kam nors snukių.

Aišku, aš gi dar jaunas, aš dar viską suprasiu. Aišku, jūs gi protingesni už mane. Jūs visada esat protingesni. Jūs viską mokat apskaičiuoti. Jūs galit apskaičiuoti net kaip aš elgsiuos, ką aš darysiu. Tik žiūrėkit, gerai apskaičiuokit. Nesuklyskit.

Žinot, kas svarbiausia? Kiekvienoj istorijoje svarbiausia gera pabaiga, graži pabaiga, vedanti į šviesą. Remis galėdavo sukurti puikią istoriją su šviesia pabaiga. Man niekad neišeidavo. Bet jūs gi jau žinot, kokia bus pabaiga. Jūs gi jau viską apskaičiavote. Ar ne? Yra keli variantai. Pamaštykim. Viena: aš galiu ... Matot, jau ir aš pradėdu skaičiuoti. Idiotas. Jūs skaičiuokit taip, kaip jums atrodo teisinga, o aš darysiu tai, kas man ... Gal perskaitysite kada laikraštį... ai nesvarbu.

Jūs čia bandot išsiaiškinti, kur dingo žmogus? Kodėl dingo žmogus? Jūs tiesiog ne čia ieškot. Jūs neraset. Taip jūs niekad os j os neraset. Remio nėra. Miglės nėra. Martyno jums irgi nėra.

Martynas išeina, atsisėda šalia žiūrovų salėje sėdinčios Miglės. Komisijos narys Nr.6 išsitraukia telefoną, skambina. Martynui suskamba telefonas, jis atsiliepia.

MARTYNAS. Telefonas yra išjungtas arba už ryšio zonos ribų. Sudie, idiotai.

Martynas trenkia mobilų telefoną į žemę. Martynas paima Miglę už rankos ir jie kartu išeina iš salės. Komisija lieka sėdėti. Po nejuokios pauzės, kaip ir bylos pradžioje, prabyla 1 komisijos narys.

1. Na ką. Su bylos medžiaga visi esate susipažinę. *(Visi atsiverčia bylas. Skaito)* Laiko turime nedaug. Tiesa, šiandien komisijos posėdis atviras, nėra čia ko slėpt. Žodžiu, bylos esmė - dingęs žmogus. Prašom.

PABAIGA.